

både kontrollen med atomenergi og nedrustningsspørgsmålet. Dette forslag kom først til afstemning og vedtoges ved navneopråb med 48 stemmer for, 5 imod (østblokken), medens 3 afholdt sig fra at stemme. De nordiske lande stemte for resolutionen.

Den anden resolution, der var foreslået af Sovjetunionen, forkastedes ved håndsoprækning, idet kun østblokkens 5 delegerede stemte for, 32 imod og 16 afholdt sig fra at stemme. Alle de nordiske lande stemte imod resolutionen.

13. Staters pligter i tilfælde af fjendtligheds udbrud.

På forslag af Jugoslavien vedtog forsamlingen at optage spørgsmålet om staters pligter i tilfælde af fjendtligheds udbrud på dagsordenen. Behandlingen i første udvalg strakte sig over 7 møder og skete på grundlag af et jugoslavisk memorandum og et resolutionsudkast, der dog som følge af en række ændringsforslag i udvalget blev betydelig revideret af Jugoslavien, inden det godkendtes af udvalget den 9. november med 51 stemmer mod 5. Resolutionen vedtoges af forsamlingen uden debat den 17. november 1950 med 49 stemmer mod 5. Se bilag 5.

Resolutionen, der som baggrund har den tanke, at enhver stat, der hidtil har anvendt magt som et hjælpemiddel for sin nationale politik, har påstået at være blevet angrebet, foreslår, at enhver stat, der indvikles i fjendtligheder med en anden stat, inden 24 timer skal erklære sig rede til at indstille skydningen og trække sine stridskræfter tilbage fra modpartens grænse eller søterritorium. Den pågældende stat skal straks underrette generalsekretæren om denne erklæring og skal opfordre FN's kompetente organer til at sende en fredsovervågningskommission til det område, hvor konflikten er opstået. Ved afgørelsen af, hvem der bærer ansvaret for et brud på freden, skal der tages hensyn til, hvorledes de involverede stater har stillet sig til de foregående henstillinger. Dette er en lempet form for det oprindelige forslag,

hvorefter den stridende part, som ikke afgiver en sådan erklæring eller ikke gennemfører den, skal betragtes som angriber og skal gøres ansvarlig for fredsbrudet.

Det udtales til slut i resolutionen, at dens bestemmelser ikke griber ind i staternes retligheder og pligter ifølge pagten eller i sikkerhedsrådets, plenarforsamlingens og andre kompetente organers beslutninger.

Sovjetunionen fremsatte et forslag om definering af begrebet angriber, idet det skulle fastslås, at i en international konflikt skulle den stat, der havde gjort sig skyldig i en række nærmere angivne handlinger, såsom krigserklæring, væbnet invasion, luftangreb og søblokade, betragtes som angriber, og nærmere angaves de veje, staten i så fald kunne følge for at sikre en fredelig løsning. Dette forslag fandt kun ringe tilslutning, og man vedtog til slut et af Bolivia-Syrien fremsat resolutionsudkast, hvorved Sovjetunionens forslag henvises til kommissionen for international ret til nærmere overvejelse.

14. Oprettelse af en stående mæglingskommission.

Jugoslavien havde fremsat forslag om at oprette et særligt hjælpeorgan for plenarforsamlingen med det formål at mægle i internationale stridigheder. Det skulle bestå af 12 medlemmer valgt på to år blandt de medlemsstater, der ikke er permanente medlemmer af sikkerhedsrådet. Kommissionen var tænkt som et supplement til den reviderede generalakt, idet den skulle være permanent. Men fra Libanons side blev det fremhævet, at interimsudvalget allerede var i færd med at undersøge et lignende forslag, som dette land havde fremsat på udvalgets 1. samling; Libanon henstillede derfor at henvise Jugoslaviens forslag til behandling i interimsudvalget sammen med dette tidligere. Et noget lignende forslag fremsattes af Uruguay, og et af de 2 lande herefter i fællesskab udarbejdet resolutionsudkast vedtoges af 1. udvalg og godkendtes af forsamlingen den 17. november 1950.